

tører for Nord- og Sydgrønland, Mænd, der have Politimyndighed, ere Skifteforvaltere, tilsynsførende med Sundhedsvæsenet osv., osv. Disse Inspektører skulle ogsaa have „Indseende med, at Handelsvirksomheden i Grønland ledes paa en Maade, der er stemmende med en heldig Udvikling af Befolkningens økonomiske og erhvervs-mæssige Forhold.“ Her gælder det naturligvis noget om, efter hvilke Regler dette „Indseende“ skal foregaa. Hvis det bliver noget i Retning af det, det har været hidtil, kan det neppe siges at være til Gavn for Befolkningen. Hvis Inspektørerne derimod slaa ind paa andre, mere humane Regler med Hensyn til Tilsynet med Handelen, kunde det muligt blive til Fordel for Befolkningen.

Den tilsigtede Oprettelse af kommunale Raad anser jeg for en særdeles heldig Ordning, der vil bidrage til, som jeg før sagde: at højne og selvstændiggøre den grønlandske Befolkning, styrke og udvikle dens Interesser for offentlige Anliggender, hvorigennem der sikkert ogsaa vil udvikles en stærkere Ansvarfølelse, stærkere Samfundsinteresser hos Grønlænderne end hidtil.

At det er Grønlænderne selv, der besætte Flertallet af Pladserne i Kommuneradaene, og at der heri højest kan blive $\frac{1}{3}$ Danske, beskikkede af Ministeren, er vistnok et ret betydeligt Fremskridt mod den nuværende Ordning, hvor der vel bestaar en Slags Kommuneraad, men disse hovedsagelig bestaa af Danske, kun tilsatte med et Par Grønlændere, der vistnok nærmest sidde til Stads, idet de ikke kunne faa nogen nævneværdig Indflydelse. Da Raadene nu væsentlig bestaa af Danske, føres Forhandlingerne paa en Maade, i Former og i et Sprog, som er Grønlænderne fremmed. I Fremtiden ville Forhandlingerne naturligvis kun blive førte paa grønlandsk, og den Tilsætning af Danske, der kommer, kan ikke antages at ville faa den Indflydelse paa Sagernes Afgørelse, som Danskerne nu have i de bestaaende Raad.

Der findes en Bestemmelse om, at disse Kommuneraad ogsaa skulle opretholde Ordenen og kunne give Vedtægter vedrørende Ordenens Opretholdelse. Men det forekommer mig, at man her har givet Bestemmelser, som favorisere Danskerne i højere Grad end nødvendigt; thi efter at det i § 7 er sagt, at Kommuneradaene skulle opretholde Ordenen og give Vedtægter, hedder det i § 21, at Danskerne ganske vist nok skulle rette sig efter disse

Vedtægter, som gives af Kommuneradaene, men at Straffemyndigheden overfor Danskerne er overladt til Inspektøren, altsaa en Dansk; og Grønlænderne kunne, saa vidt jeg kan se, ikke faa nogen Indflydelse paa, hvorledes Danskerne skulle behandles, naar de overtræde de gældende Vedtægter. Hvorfor Danskerne i Grønland skulle have en saa begunstiget Stilling, kan jeg ikke rigtig se; det forekommer mig, at man ogsaa paa det Omraade burde gaa til at give Grønlænderne Indflydelse for derved at vække deres Forstaaelse ogsaa paa et saadant vigtigt Omraade.

Ogsaa de Landsraad, der oprettes i Henhold til §§ 8—11, anser jeg for gavnlige for den grønlandske Befolknings Udvikling, idet de yderligere ville fæstne Samfølelsen og styrke den Selvstændiggørelse, som antagelig vil følge efter dette.

I § 13 findes der en Bestemmelse, som jeg ikke anser for heldig, idet der siges, at Staten skal yde en aarlig Afgift af $\frac{1}{5}$ af Værdien af de i Kommunerne i hvert Finansaar indhandlede Produkter. Det er en gammel Bestemmelse, en Ordning, som bestaar nu allerede, at Staten kun giver $\frac{1}{5}$ af det, der er indhandlet, tilbage til de grønlandske Kasser. Nu er Forholdet det, at den grønlandske Handel opkøber Produkterne hos Grønlænderne, Spæk, Skind o. s. v. efter fastsatte Takster, som naturligvis blive de lavest mulige. Grønlænderne ville jo ikke selv faa nogen Indflydelse paa, hvad Pris de skulle have for deres Varer, i hvert Fald ikke nogen væsentlig Indflydelse. Men naar der saa til de offentlige grønlandske Kasser kun skal ydes en Femtedel af Værdien i aarlig Afgift, forekommer det mig, at det er en Uretfærdighed, som man ikke burde fastholde. Det forekommer mig, at det Overskud, der kan opnaas af den grønlandske Handel, er et Overskud, som den danske Stat ikke burde berige sig ved. Nu ved jeg vel, at der i den senere Tid ikke er Overskud af den grønlandske Handel. Men Meningen skulde dog vel være at indrette Forholdene saaledes, at Handelen betalte sig og saa vidt muligt gav Overskud; og det forekommer mig da, at det Overskud, som eventuelt kunde opnaas fra den grønlandske Handel, burde gaa tilbage til de offentlige Kasser i Grønland til Ophjælpning af Befolkningens Forhold, til Gavn for den grønlandske Befolkning.

Med Hensyn til det Afsnit af Lovforslaget, som omhandler den kongelige grønlandske Handel, hedder det jo, at det nu-